

— Какво чудно косенце! каза бащата.

— Това не е косенце, каза една птица, която се намираще близо до тѣхъ.

Мжжиятъ дигна очи и съгледа едно старо циганско славейче, което се люлѣеше на единъ клонъ.

— Какъ? — попита той.

— Това не е косенце, повтори циганското славейче.

— Не е ли косенце? Ами че жена ми не снесе ли яйцата въ гнѣздото? Не го ли отхранихме ние заедно съ братята и сестритѣ му, които умрѣха?

— Тѣ умрѣха ли? каза циганското славейче. Да, това все тѣй става.

— Какъ тѣй? разкажи ни, каза косътъ.

И той кацна близо до славейчето, а слѣдъ него и жена му; тѣхното дѣте остана въ трѣвата, като слушаше и отваряше човка.

V.

„Приказката ще бжде кжса, каза циганското славейче, но добрѣ би било мнозина да могатъ да я чуятъ.

То извика съ такъвъ силенъ гласъ, шото веднага много цигански славейчета, косови, чучулиги, кадънки и други малки птици се затекоха къмъ него.

„Познавате ли една голѣма сива птица, която понѣкога идва да рови въ нашитѣ гнѣзда? попита циганското славейче.

— Азъ я познавамъ много добрѣ, това е ястреба, каза едно младо кадънче, което не пропускаше нищо и говорѣше по всичко.

— Не, каза циганското славейче. Птицата, за която говоря, се нарича кукувица. Тя не гради гнѣздо, както насъ. Никога тя не мжти яйцата си, никога тя не топли своитѣ малки прѣзъ студенитѣ нощи, никога не е пѣхвала нито една мушица въ тѣхнитѣ малки човки.

— Нима? — каза женскиятъ косъ. А какво прави?

— Какво ли прави?

Щомъ тя снесе едно яйце, взема го въ човката си и го оставя въ гнѣздото на нѣкоя честна двойка.